Ч. 14. Пятниця 1 лютого (19 січня) 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

XVII. каденция ради державної. — З угорского сойму — Ще в справі Польоніого.

Закрита передвчера каденция ради державної була скликана Найвисшим цїсарским патентом з дня 20. січня 1901 на день 31. січня 1901. Отже єї законодатний час тревав рівно 6 літ. Дня 4. лютого 1901 відбуло ся торжественне відкритє нарад палати послів Найвисшою престольною бесїдою, на котру палата відповіла маніфестацию льояльности. Палата відбула в минувшій каденциї загалом 485 засїдань в девятьох сесиях. Від часу, як була надана конституция з дня 28. грудня 1867, нї одна каденция не мала тілько змін і настроїв, що послїдна. Чотири мінїстерства працювали в тім часї над поборенєм обструкциї, але за кождим разом удавало ся здержати єї лише на короткий час. Внаслїдок того праця палати була дуже неправильна і вела ся зі значними перервами. Вже покликаний до керми дня 19. січня 1900 кабінет дра Кербера, котрий попередив вибори, стрітив ся в палатї з великими перепонами. Наслїдком їх було уступленє мінїстра судівництва бар. Спенс-Бодена дня 17. жовтня 1902, по чім др. Кербер сам обняв управу того мінїстерства. Дня 10. липня 1903 уступив мінїстер др. Резек, а дня 26. жовтня 1904 мінїстер скарбу Бем-Баверк і мінїстер рільництва бар. Джованеллї, на котрих місце прийшли др. Козель яко мінїстер скарбу, др. Ранда яко мінїстер для Чехії і ґр. Букоа яко мінїстер рільництва. Дня 21. грудня 1904 уступив др. Кербер, а управу мінїстерства обійняв бар. Ґавч. Рішуча зміна в правительстві настала під впливом внесеного дня 28. падолиста 1905 закона о зміні виборчої реформи. Наміреного обсадженя мінїстерств парляментарними представителями не можна було перевести, супротив чого дня 2 мая знов бар. Ґавч уступив, а прийшов до керми кн. Гогенльоге. Однако і кн. Гогенльогому не лїпше повело ся і по чотирох тижднях безуспішних проб уступив і той кабінет а на чолї правительства станув дня 2 червня 1906 парляментарний кабінет бар. Бека, котрому вкінци удало ся побороти нагромаджені трудности. Помимо тільких змін вислїд працї послів в послїднїй каденциї був дуже обильний. Правительство внесло в тім часї в палатї послів 360 предложень, а в палатї панів 15. Крім того предложено палатам 71 найвисших цїсарских розпоряджень, буджети за лїта 1901—1907. Справозданє комисий одержала палата послів в минувшій каденциї 344, крім того здавала комисия леґітимацийна справу з 59 запротестованих і додаткових виборів. Внесень вплинуло загалом 1650, інтерпеляций 11.550, петиций 46.700. Шість анкет відбуло ся в палатї послів, одна в палатї панів. Делеґациї збирали ся в згаданім часї пять разів.

На послїднїм засїданю угорского сойму приступлено до нарад над позициєю спільних видатків. П. Бізові (з партиї независимости) вправдї приймає ту позицию, але рівночасно в імени свого сторонництва складає слїдуючу заяву: „Партия независимости обстоює за своєю проґрамою; в нїчім не резиґнує з єї переведеня. Що до спільних видатків становище партиї було завсїгди таке, що як делеґациї, так і спільне мінїстерство єсть в суперечности з независимостию Угорщини і тому повинні бути знесені". Дальше заявляє п. Бізоні, що сторонництво независимости затвердивши проґраму коаліциї уважає своїм обовязком додержати угоди заключеної між правительством а короною. Колиж король застеріг собі свободу рішеня, то й партия независимости застеріґає собі здїйсненє своєї проґрами, скоро коаліция сповнить свою задачу. Опісля обговорювано полїтику в Боснї. Президент кабінету др. Векерлє збивав закид, будьто би Австро-Угорщина вела в Боснї еґоїстичну полїтику. П. Польціш вказав на ненормальне положенє, витворене аферою Польоніого і обговорював національну

3)

Дїдьча машина.

З нїмецкого — А. О. Клявсманна.

(Конець).

Та й тут були вже люди заалярмовані телєґрафом і зробили нам дуже неприятне приняте. Насамперед набили мене і то таки добре. Відтак взяв мене в оборону якийсь посїпака, званий звичайно полїцаєм, але я і той полїцай намучили ся таки добре, заким вирвали панну Льоню з рук розлючених жінок, котрі кинулись були на ню і мали таки неаби яку охоту зробити їй смерть на місци.

— Убийники! — нужденні убийники! — викрикували за нами, коли полїцай нас відводив і як би люди не зважали були на свого громадского посїпаку, то були би нас мабуть таки вкаменували.

Ледви живих привели нас перед якусь стару тюрму, що вже валила ся, а котра, як небавком показало ся, служила за вязницю. Полїцай замкнувши двері перед людьми, повів нас сходами на гору; там отворив двері до півкруглої комнати, в котрій стояв збанок з водою і два стільцї і замкнув нас, а з долини на дворі понеслись лиш крики: Убийники — Убийники!

Льоня сїла собі на якийсь стільчик на трох ногах, а я сїв собі на другий і кажу:

— Панно Льоню, беріть справу з веселого боку. Могло би було далеко гірше стати ся. Ми могли би були лежати десь в рові з поломаними кістьми або наш самоїзд міг би був виїхати на щось і нас розторощити. Коли ми переїзджали через зелїзницю, то я гадав, що нам вже вибила послїдна година і я позволив собі в сій хвили взяти вас за руку.

Льоня не відзивала ся, лиш закривала хусточкою заплакане лице.

В деяких хвилях стає ся чоловік простаком. А до того був я ще й не конче в веселім настрою, діставши буками по плечах, а я хотів все-таки переконати молоду даму, що лиш з єї вини прийшло до цїлої катастрофи.

— Моя панї — говорив я острійшим тоном — я уважав би був собі за щастє умирати разом з вами, а до того ще й з вашої власної причини, бо ви бавили ся механїзмом і пустили дїдьчу машину в рух. Я говорю вам то лиш длятого, щоби вам пояснити, що не маєте нїякої причини так погано зі мною обходити ся, як то все ще робите. Ви загнївали ся на мене та й справедливо, але погодіть ся бодай на той час, аж видобудемо ся із сеї діри. Бо то, бачите, може ще довго потягнути ся.

Льоня, видко, щось собі розважала, а відтак відозвала ся питанєм: Длячого тї люди там на долинї кричать заєдно: Убийники?

— Не знаю, панно Льоню, мабуть настало якесь непорозуміє. Коли хтось переїде свиню, пса і козу—а може ще й кількоро гусий—то він ще через то не убийник. Тота історія може після мого обчисленя коштовати сто двайцять марок, а за таку „подорож для забави" платить ся преці охотно. За скоро їзду не заплатимо кари, бо ми тому невиноваті, але відшкодованє треба буде заплатити. Коби лиш Вернебурґ пустив ся ловити свій самоїзд і витягнув нас із сеї діри, бо сидїти тут двайцять і чотири годин було би таки не дуже приятно.

— Що? — крикнула панна Льоня — двайцять чотири годин? Чей не скажете, що будемо обоє мусїли тут сидїти.

— На таке заносить ся — і то майже на певно. Не знаю тутешних відносин, але я переконаний, що тут нема окремих кель вязничних першої і другої кляси. Тут трохи по сільски і длятого, моя панї, будемо мусїли тут через ніч перебути.

Льоня почала знов заходити ся від плачу. — Мій Боже, щож то буде з того! — відозвала ся она. — Подумайте лиш, що то значить для мене! Менї хиба не жити — я пропала!

Я рішив ся на геройство, приступив до вікна в тюрмі, що не конче було високо від землї, приставив собі столець і вилїз, щоби подивити ся крізь вікно. Ледви я показав ся, як з долини роздали ся крики і полетїло камінє, влучаючи в мур на право і лїво від мене.

— Ми, що правда, на другім поверсї, але на долинї, панно Льоню, стоїть дерево. Скоро товпа розійде ся, то я виважу крати і вискочу крізь вікно, щоби не зробити вам неслави.

— Зломите собі карк і ноги поломите.

— Задля вас, панно Льоню, буде то для мене честь і приятність.

— Сумно то, що вам в такій хвили хоче ся ще жартувати.

Я аж зрадів, побачивши, що моя красна ворогиня зачинає зі мною суперечку, бо через

квестию. Він відмічає, що неугорскі народности не творять на Угорщині спорадичних осад, але числять много міліонів, посідають політичні, індивідуальні права і стремлять до самостійного народного єствованя. Мадярский нарід не має такої етноґрафічної основи, як инші народи на заході Европи, де народність покриває ся з приналежностию до держави. Порівнанє немадярских народностий з Поляками в Познанщині не єсть влучне. Немадярскі народности на Угорщині виносять 50 процент Вкінци протестує бесідник против заведеня науки релїґії в мадярскім язиці. П. Мерей (з партиї независимих) заявив, що замість дальше вірити в австро-угорский союз, красше би було уложити добрі сусїдскі відносини. Як в Австриї істнує сторонництво, що демонструє з блаватами (відзнака всенїмецкого сторонництва) співаючи Wacht am Rein і віддає честь Бісмаркови, як суть такі посли, що з причини послідних виборів в Німеччині поповняють грубий нетакт, висилаючи ґратуляцийні телеґрами до Більова, то кождий мусить признати, що такі відносини не дадуть ся удержати. На сім засіданє замкнено.

Справа Польонї'ого єсть причиною непорозумінь серед партиї независимости. Одні жадають, щоби Польонїй полишив ся на своїм становищи, другі домагають ся, щоби Польонїй не лиш зложив теку міністра справедливости, але і виступив із сторонництва, а за те сторонництво ухвалить єму вотум довіря. Єсть ще і такі, що не вдають ся в ніякі демонстрациї, нї против Польонїого, нї за ним. Приятелї Польонїого годять ся остаточно на єго димісию, але жадають для него високого відзначеня або ласкавого відручного письма Цїсаря, щоби тим способом Польонїй міг виступити перед судом, як чоловік політично чистий. Що-до декларациї Польонїого виринули між членами партиї независимости два напрями; вкінци прийшло до порозуміня і уложено спільно заяву, яка держить ся в строгій тайнї.

Новинки.

Львів, дня 31-го січня 1907

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав директорови державної ґімназиї з польскою мовою викладовою в Перемишли, радникови Правительства Станиславови Пйонткевичеви при нагоді перенесеня єго на власну просьбу в сталий стан спочинку ордер Зелїзної Корони III. кл. з увільненем від такси

— **Перенесенє.** Міністерство торговлї перенесло асистента почтового, Стефана Побуревного з округа буковиньскої дирекциї почтової до округа дирекциї почт і телеґрафів у Львові, а тота дирекция призначила єго до Коломиї.

— **В приватній школї ґімназияльній** мужескій у Львові (уд. Папьска ч. 9) отвореній на основі рескрипту Ради шкільної краєвої і Міністерства віроісповідань і просьвіти закінчено перший піврік вчера богослуженєм і розданєм сьвідоцтв в присутности учителїв і родичів. Другий піврік зачинає ся дня 4 лютого як в публичних школах. Вписи щодень від 10 до 12 год.

— **Вісти з Руского тов-а педаґоґічного.** Комітет Інституту сьв. Николая Руского товариства педаґоґічного радо приняв би солїдного інструктора-академика, найрадше математика або фільольоґа. Поданя, треба вносити до виділу товариства (ул. Сикстуска ч. 47). — Подаємо з вдоволенєм до відомости, що подвійне число (1 і 2) „Дзвінка“ вже вийшло, вправдї трохи спізнене, але зато яке цікаве!? А кілько там гарних ілюстраций! В „Додатку для малих читачів“, властиво для найменших, єсть казочка-байочка про когутика (з ілюстрацією) і стишок „Памятайте о пташках“. Тим чином робить ся „Дзвінок“ письмом дуже займаючим і для старших і для найменших дїточок. За редакцию, що правда. все ще „відповідає“ той сам редактор, але весь труд взяла на себе великодушно та сама приятелька молодежи, що знову, так як давнїйше, веде зі своїми дорогенькими „Олями, Нусями, Славцями, Іренцями, Мартусями“ гарну переписку. Коби то як найбільше наших дїточок передплачували „Дзвінок“. А є справдї що читати! Звертаємо увагу, що „Дзвінок“ надає ся також знаменито до наших читалень. Як би таку часопись для дїтий мали Німцї, Чехи або Французи, тоби з певностию она розходилась в кількадесяти тисячах примірників. Бо й справдї, она не лише вї в чім не усгупає подібним видавництвам чужим, але у многім їх перевисшає! — „Учителя“ ч. 2 і 3 (спільне) вийде в перших днях лютого. — Просимо не забувати зголошуватись по заяви і скрипти довжні на будову великої бурси і о датках на наші школи. — *Вид л.*

— **Руский кружок керамічний.** Під такою назвою завязало ся у Львові в січни с. р. у Львові нове товариство краєве, котрого цїлию має бути піддержуванє розвитку руської лїтератури керамічної через видаванє фахових часописий і брошурок, піддержуванє розвитку руского промислу і наконець матеріяльне спомаганє членів в случаю якого нещастя, забезпеченє вдовиць і сиріт по членах. Статути вже відіслано до затвердженя. Виділ тов. складає ся з отсих членів: Осип Білоскурский голова, Михайло Лукіянович касиєр, Іван Токарик секретар, Георгій Лебіщак і Франц Кічак члени виділу.

— **З „Труда“.** Отсим подаємо до відомости інтересованих, що в нашім стоваришеню єсть до обсадженя посада управительки зглядно управителя і місце для манїпулянтки. Від управительки зг. управителя вимагає ся знанє язиків краєвих і німецького в слові і письмі і веденя бухгальтериї. Першеньство будуть мати ті, котрі в такім інтересі як наш вже працювали. Від манїпулянтки вимагає ся знаня язика руского в письмі і мові і вправи в рахунковости і укінченої що найменше школи виділової. Поданє з метрикою і сьвідоцтвом шкільним та сьвідоцтвами дотеперішного занятя приймає дирекция, котра уділить також близших пояснень що до занятя і плати. Зголошеня по 15 лютім не будуть узглядненї. — *Дирекция.*

— **Студїнь і заметелї.** Від кількох вже днів потеплїло значно, але за то майже в цїлій середній Европі сипле та мете снїгом так, що знов навіть по великих містах спиниз ся рух на улицях а многі зелїзницї також засипані. То само дїє ся й у нас в краю. Дирекция зелїзниць державних подає нинї до відомости, що внаслїдок заметелї здержано загальний рух на шляху Струже Ясло а в виду того загальний рух на лїниї Струже-Нове Загіре єсть замкнений. — В Берлинї так сипле від вчера снїгом, що цїле місто формально засипане. Снїг лежить на улицях майже пів метра грубо а внаслїдок того трамваї перестали ходити і проча комунїкация єсть дуже утруднена. Так само засипаний від вчера і Будапешт а густим снїгом сипле від вчера рана на цїлій Угорщинї. — З Бреґенциї доносять, що часть озера Боденьского замерзла і рух кораблїв длятого здержано.

З Константинополя доносять: Разом зі студению, якої тут вже від многих лїт не памятають, а котра дня 27 січня дійшла до 14 степенів морозу, настала ще й страшна буря на Чорнім мори. Корабель „Ґалята“, що плив до Гераклеї і віз 800 тон вугля, затонув; 60 людий, що були на кораблї, утопили ся. В Босфорі льокальний пароход наїхав вчера підчас бурі на пароход з Єнікей і згинуло трох людий з залоги. На пароходї австрийского Льойда замерзло в дорозї з Трапезунту 300 овець.

то з давної погорди робила ся борба, а то всетаки було лїпше.

— Було би далеко гірше, моя люба панї, як би я хотів також сумувати. Лиш гумор може нас виратувати із сеї біди. Скочити аж на дерево не так то далеко, а коли вам кажу, що що я задля вас скочив би з вікна, то говорю таки правду. Я знаю, що тут анї місце анї час висказувати вам моє поважанє і мою прихильність, але наше положенє оправдує богато. Від коли вас знаю, панно Льоню, то ви були цїнні і дорогі для мене. Я вас люблю. Може ви тепер инакше думаєте про той напад в темнім коритари коло театральної ґардероби.

Льоня схопила ся і аж почервонїла від гніву, коли крикнула: Погана брїхня! Надуживаєте примусового положеня, в якім знаходжу ся, в обурюючий спосіб!

— Панно Льоню, закид брїхнї для честного чоловіка так тяжкий, що мушу просити о доказ. Ви мене так обидили, що мушу жадати від вас сатисфакциї або бодай права оборонити себе.

— Змушуєте мене слухати вашої вияви любови в найневідповіднїйшій хвили, підчас коли ваше серце до иншої належить.

— Моє серце до иншої? — спитав я здивований. — Звідкиж ви то знаєте? Прецї я мушу знати лїпше моє серце, як хтось инший.

На то відповіла Льоня, спустивши очи в землю: Коли ви напали на мене тодї в темнім коритари, сказали ви самі, оправдуючись, що ви мали мене за когось иншого а ваша брусовата ніжність була призначена для иншої дами.

— То була неправда з конечности — відповів я. — Я сказав так тодї, бо менї було покрутило ся в голові від шампана і кулїсової горячки. Але тепер присягаюсь вам в сїй хвили, коли тут сидимо в тюрмі, а там на долинї люта товпа рада би з мене паси дерти, що тота „брусовата ніжність“, як би були ласкаві назвати моє поведенє, була таки для вас призначена, бо я лиш вас люблю і поважаю.

По сїй бесїдї сїв я собі на столець коло вікна і ждав на відповідь, котрої не міг діждати ся, бо панна Льоня відвернула ся від мене і мовчала. Я лишив їй час надумувати ся а по довшій хвили, коли она все-таки не відзивала ся, приступив я до неї і спитав:

— Чи таки не маєте відповіди для мене на то, що я вам сказав а що походило з самої глубини мого серця?

Льоня встала і обернула ся до мене.

— Як би я могла вам вірити — промовила она з почервонїлим лицем.

— Бувають хвилї, в котрих мусить ся вірити.

Она спустила головку. — Хибаж не можете собі подумати, що женщина мусить бути обурена, упокорена, огірчена, коли мужчина оказує їй якусь ніжність а відтак каже, що то було призначене для другої.

— То правда, але тепер все вияснило ся і длятого питаю ще раз: Льоню, моя мила, працюєте менї? Чи не маєте нї крихти чувства для мене?

А она тодї прошептала: Таж я вас вже давно любила і якраз длятого...

— Моя солоденька! — крикнув я урадований і обняв єї. Ми якраз сердечно поцїлували ся, коли на сходах почули ся кроки і я гадав, що роз'ярена товпа іде вже нас убивати. Тимчасом двері отворили ся і увійшов той посїпака, жандарм, Вернебурґ і ще кількох людий та увільнили нас. Щож показало ся? Ми переїхали свиню, пса і козу а жандарм зателеґрафував: „Задержати їдучих самоїздом; переїхали свиню, пса і козу“. На слово коза ужив він німецкого, мало уживаного слова Geis а телеґрафіст не зрозумів і гадав, що то помилка і зробив з того Greis, що значить „старець“ і тому то уважала нас товпа за убийників.

Нас випустили з вязниці а вечером поїхала Льоня і я зелїзницею домів та ще таки того самого вечера попросив я єї родичів о єї руку. А коли я ще сказав, що хочу стати адвокатом, то мене таки ласкаво приймили.

Свиня, пес і коза коштовали сто пятьдесять марок і я заплатив охотно. Я хотів ще заплатити і за направу самоїзду, але Вернебурґ спротивив ся тому і сказав, що продасть дідьчу машину, котра позбавила єго щастя. Він, бачите, залюбив ся був також в Льони і хотів вже в найблизших днях осьвідчити ся.

За шалену їзду мене не покарали, але коли ми вже з Льонею були побрали ся і вернули з повесїльної подорожі, то нас ще кілька разів тягали до суду.

Льоня і я обходимо від тої пори кождий самоїзд здалека. Може то невдячно, але що правда, то правда.

— **Дрібні вісти.** В Празї на Королївских Виноградах вибухла в Народнім Домі пошестна заковязь карку (менїнґітіс); занедужав кельнер Народного Дому і дві инші особи. Народ. Дім замкнено. — З Ніцци доносять, що вдовиці по адміралї Макарові вкрадено дорогоцінности на суму 100.000 франків. — Ватагу замарстинівских злодіїв арештувала вчера в ночи львівска полиция і знайшла у них річи, походячі з кільканайцяти більших крадежий і множество карток заставничих на вкрадені а відтак заставлені річи.

— **З Золочева.** В суботу дня 2. лютого 1907 р. відбудуть ся в Золочеві Загальні збори філії товариства „Просьвіта" в театральній сали. Початок зборів о год. 10 перед полуднем. О год. 8 рано відбуде ся поминальне богослуженє за бл. п. о. Данила Танячкевича і прочих членів філії. — Того самого дня о год. 6 вечером відбуде ся аматорске представленє „Свекруха", комедия Льва Лопатиньского, силами читальнї тов. „Просьвіта" в Золочеві — За Виділ: *о. В. Громницкий*, голова. *Михайло Галущиньский*, секретар.

— **Крадежі на зелїзници.** Вже від довшого часу обкрадано поїзди таварові курсуючі межи Ряшевом а Львовом, аж наконець службі зелїзничій удало ся зловити в Радимнї двох злодіїв, котрі в Ярославі вскочили до поїзду товарового їдучого до Перемишля і там сховали ся. Коли служба зелїзнича на стациї в Радимнї хотїла злодіїв зловити, они добули ножів і стали боронити ся та й вгекли; полишили ся однак слїди, котрі їх зрадили. В кілька годин опісля арештувала жандармерия обох злодіїв, з котрих один називає ся Мікусь а другий Грамола; один з них єсть робітником зелїзничим на шляху а другий зятем будника зелїзничого, у котрого при ревізиї знайдено цїлий маґазин крадених товарів.

— **Злодійска штука Буффальо-Біля.** Тота сама громада американьских „артистів" к н-них, що пересунула ся була торік мов саранча через Галичину, даючи по деяких містах а головно у Львові свої представленя і здираючи з наших добродушних а тумануватих людий величезні суми, показала у Відни безплатно ще лїпшу штуку. Буффальо-Біль продукував ся там зі своїми їздцями в Пратері, а підчас продукций властителї реставраций в Пратері доставляли американьским їздцям для покріпленя і набраня відповідної міни і постави вина в склянках. По виїздї трупи Буффальо Біля показало ся, що жваві їздцї забрали з собою тисяч склянок від вина, представляючих вартість 600 К. Позаяк трупа виїхала була на Угорщину, отже за границю, то полиция не могла нїчого вдіяти. Пошкодовані вислали були на власний кошт погоню за американьскими їздцями до Сеґедина, але не могли нїчого здїяти, бо Американцї тимчасом як вихор пігнали дальше через гори до Галичини, перелетїли через наш край і Німеччину, а відтак вернули за море до свого краю і там розвязали ся. В виду того як і задля того, що процес о склянки коштував би в Америцї в десятеро більше, як они варті, власти віденьскі застановили дальше доходженє в сій справі.

— **Нещаслива пригода.** З Черновець доносять: В пятницю для 25 с. м вечером панї Грайнерова, вдовиця по офіцияліств парового тартаку, замешкала при Водній улици, хотячи, щоби дерево в печи лїпше горіло, полила его нафтою. Нараз займила ся нафта у фляшці а Ґрайнерова кинула єї на підлогу. Нафта розлила ся по підлозі а від неї запалила ся й одіж на Ґрайнеровій. На єї крик надбігли сусіди і угасили огонь, але Ґрайнерова так попекла ся, що єї ледви ще живу відвезено до шпиталю.

— **Огонь.** Овогди в ночи по 2 год. вибух огонь в стайни Лейзора Місманна на Богданівці за городецкою рогачкою В стайни спав наймит, котрий мабуть курив папіроси і від того займив ся огонь. Наймит втік, а стайня згоріла а в нїй також і кінь, котрого не можна було вивести.

† **Померли:** О. Антін Максимович, гр.-кат. парох у Великім Кучурові на Буковинї, упокоїв ся по довгій недузї в неділю дня 27-го сїчня с. р. в 64-ім роцї житя; — Іван Мацюрак, ц. к. ад'юнкт судовий в Борщеві, помер дня 13 сїчня в Борщеві в 28-ім роцї житя. Смерть сего примірного урядника і щирого труженника для добра народу єсть загадочною. Покійник, скінчивши права, був авскультантом судовим в Самборі, де яко член-основатель тамошної читальнї „Просьвіти" і „Руской Бесїди" був також довгі лїта секретарем сих товариств. При кінци грудня минувшого року заіменовано покійника ад'юнктом судовим в Борщеві і він перенїс ся туди. Приїхавши до Борщева, урядував покійник ледви кілька днів. Дня 16 сїчня знайдено его в лїсї коло Борщева неживим з двома ранами, одною в самім серци, а другою на голові з правої сторони. Лїкарі сконстатували, що покійник лежав там три днї. Чи було то самоубийство чи звичайне убийство, вкаже слїдство, котре енерґічно веде ся в сїй справі. Ті, що близше знали покійника, виключають самоубийство, тим більше, що покійник лишив свою матїр, вдовицю по сьвященику, котру дуже любив.

Телеґрами.

Будапешт 31 сїчня. На початку нинїшного засїданя угорскої палаги послів заявив мінїстер справедливости Польоній, що кинено на него клевету, задлячого він против мнїня предсїдателя партиї независимости і більшости тої партиї виточив процес, позаяк инші товариства того домагали ся. Уважає однак за відповідне, щоби з тої причини не був вже чинним мінїстром і длятого вручив вчера свою димисию. Наконець увіряв, що й дальше буде служити засадам своєї партиї. Бесїду Польонія часть партиї независимости приняла окликами „Ельєн!" Відтак вийшов Польоній із салї.

Петербург 31 сїчня. Президент ради мінїстрів вислав до ґен.-ґубернаторів, ґубернаторів, начальників міст і до намістника Кавказу телеґрафічний окружник, в котрім вказав на то, що від початку виборів декотрі партиї полїтичні занадто аґітують в справі своїх ідей і старають ся при помочи праси представити хибно дїла і наміри правительства, щоби в той спосіб опозицийним кандидатам забезпечити побіду. Президент ради мінїстрів стверджує факт, що заступники правительства не мішають ся до борби партий і не повинні впливати на вибори; заявляє знову, що ґен.-ґубернатори і ґубернатори забезпечують повну свободу при виборах, а повинні виступати лиш против революцийної пропаґанди і заперечувати всї поголоски о намірах і дїлах правительства. Треба конче вказувати на то, що полїтика правительства не може зміняти ся в наслїдок проминаючих обставин.

Петербург 31 сїчня. Як зачувати, прийшло до порозуміня в справах спорних в комісиї японьско-росийскій.

Варшава 31 сїчня. Вчера на ул. Вольскій застрілено одного полїцая, а одного зранено. Полиция зареквірувала войско, а відтак арештовано кількох людий.

Барцельона 31 сїчня. В неділю знайдено тут на однїй з улиць бомбу. Принесено єї до касарнї артилериї і там она вибухла і зранила тяжко капітана, котрий єї отвирав.

Рим 31 сїчня. Після вісти, яку одержав „Corriere d'Italia" з Єрусалима під датою 23 с. м., прийшло дня 22 с. м. вечером в церкви у Вифлеємі, де знаходить ся сьвятий вертеп, до сварки і бійки межи римо-католицкими оо. Францісканами а православними, вірменьскими і грецкими черцями з причини справ церемонїяльних, при чім двох Францісканів зранено. Ґвардиян оо. Францісканів попросив відтак управителя італїяньского консуляту, щоби прибув до Вифлеєма. Управитель консуляту розвів слїдство і зробив візиту раненим. Також францускиий віцеконсуль виїхав до Вифлеєма.

Берлин 31 сїчня. З Батум доносять, що по довгій перерві розпочав ся знову вивіз нафти на Далекий Всхід.

Курс львівский.

Дня 30-го сїчня 1907.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	583·—	593·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	115·—	140·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот $4^{1}/_{2}$%	100·50	101·20
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·80	98·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·30	100·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	96·—	96·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	47·50	49·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	28·25	30·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	56·—	60·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	22·55	24·55
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·42
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).